

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobkyně: **O. O. S.**
státní příslušnost Nigerijská federativní republika
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, Praha 10

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 11. 2019, č. j. X

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „**správní orgán I. stupně**“)

ze dne 19. 8. 2019, č. j. X (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“). Tím bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), zastaveno správní řízení ve věci žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty.

II. Napadené rozhodnutí žalované

2. V napadeném rozhodnutí žalovaná nejprve zrekapitulovala průběh správního řízení. Uvedla, že žalobkyně požádala dne 29. 5. 2019 o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Správní orgán I. stupně vyzval žalobkyni k odstranění vad její žádosti, a to výzvou ze dne 29. 5. 2019. Žalobkyni vyzval, aby doložila doklad o zajištění ubytování, doklad prokazující pracovníprávní vztah (pracovní smlouvu) a určil jí k tomu lhůtu 30 dnů ode dne doručení výzvy. Zároveň jí poučil o negativních následcích nedoložení požadovaných náležitostí spočívajících v zastavení správního řízení. Výzvu žalobkyně převzala dne 29. 5. 2019. Dne 30. 5. 2019 obdržel správní orgán I. stupně průvodní dopis a plnou moc mezi společnostmi E. S. CZ, s. r. o. a I. F.. Dne 5. 6. 2019 a 12. 6. 2019 doložila žalobkyně doklad o zajištění ubytování. Správní orgán I. stupně dne 19. 8. 2019 řízení ve věci žádosti žalobkyně zastavil, neboť žalobkyně nedoložila ve stanovené lhůtě doklad prokazující pracovníprávní vztah.
3. Žalobkyně napadla prvostupňové rozhodnutí odvoláním, kde namítala, že její zaměstnavatel zaslal správnímu orgánu I. stupně pracovní smlouvu elektronicky. Dne 12. 6. 2019 se dostavila na pracoviště správního orgánu I. stupně, kde jí bylo pracovníkem sděleno, že pracovní smlouva byla doložena již elektronicky. Spolu s podaným odvoláním byla doložena pracovní smlouva se společností E. S. CZ, s.r.o. a dodatek k pracovní smlouvě ze dne 15. 5. 2019.
4. Žalovaná se ztotožnila se závěrem správního orgánu I. stupně, že žalobkyně v určené lhůtě neodstranila podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení, a proto bylo řízení zastaveno. Žalovaná uvedla, že žalobkyně nedoložila doklad potvrzující pracovníprávní vztah. Tvrzení žalobkyně, že pracovní smlouvu doložil její zaměstnavatel elektronicky a na přepážce jí bylo sděleno, že pracovní smlouva byla již doložena, považovala žalovaná za ničím nepodložené a neprokázané. Důkazní břemeno zde přitom leží na žalobkyni. K pracovní smlouvě a dodatku k pracovní smlouvě, které žalobkyně doložila spolu s odvoláním, žalovaná uvedla, že s ohledem na zásadu koncentrace k nim nemůže přihlídnout.

III. Žaloba

5. Žalobkyně namítala, že je napadené rozhodnutí v rozporu se zákonem, neboť nebyly správně vyhodnoceny důkazy. V daném případě se jednalo o žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty u stejného zaměstnavatele, společnosti E. S. CZ, s.r.o. Předmětnou pracovní smlouvu ze dne 22. 3. 2018 tak měl správní orgán již k dispozici v rámci předchozího pobytového řízení. Zaměstnavatel žalobkyně omylem zaslal správnímu orgánu I. stupně namísto předmětné pracovní smlouvy dvojjazyčný text plné moci. Následně došlo k dalšímu omylu, a to ze strany úředníka prvostupňového orgánu, který žalobkyni dne 12. 6. 2019 sdělil, že nemusí dokládat pracovní smlouvu, neboť ta již byla doložena elektronicky zaměstnavatelem.

6. Dle žalobkyně žalovaná nereflektuje konkrétní skutkové okolnosti případu, zejména s ohledem na to, že žalobkyně neprodleně předmětnou pracovní smlouvu znovu doložila společně s podaným odvoláním, a to včetně dodatku k pracovní smlouvě.
7. Žalobkyně dále namítala, že napadeným rozhodnutím byl ukončen její legální pobyt na území ČR, čímž došlo k nepřiměřenému zásahu do jejího soukromého a rodinného života.
8. Dle žalobkyně tak byl porušen § 3 správního řádu, neboť nebyl zjištěn skutkový stav věci a § 50 odst. 2 správního řádu, jelikož si žalovaná neopatřila dostatečné podklady pro své rozhodnutí. Navíc správní orgány porušily § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu.
9. Žalobkyně proto navrhla zrušení napadeného rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalované

10. Ve vyjádření k žalobě žalovaná setrvala na svém právním názoru. Žalovaná uvedla, že důvodem pro vydání prvostupňového rozhodnutí byla nečinnost žalobkyně. Žalobkyně byla vyzvána k odstranění vad žádosti o prodloužení platnosti její zaměstnanecké karty, neboť součástí žádosti nebyl doklad o zajištění ubytování a doklad potvrzující pracovněprávní vztah. Žalobkyně následně doložila doklad o zajištění ubytování, ale nikoliv již pracovní smlouvu.
11. Dle žalované přitom není nijak podložené tvrzení žalobkyně, že jí bylo pracovníkem správního orgánu sděleno, že byla pracovní smlouva již doložena elektronicky.
12. Co se týče námítky ohledně zásahu do soukromého a rodinného života, žalovaná uvedla, že při aplikaci § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu nepřisluší správnímu orgánu hodnotit dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života.
13. Žalovaná proto navrhla zamítnutí žaloby.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
15. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení na nařízení jednání sami netrvali (žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila), přičemž soud neshledal potřebu provádět dokazování – ve věci bylo možné vyjít z podkladů obsažených ve správním spise, jímž se dle judikatury správních soudů nedokazuje.
16. Podle § 44a odst. 9 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“) „(p)latnost zaměstnanecké karty lze při splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 2 písm. b) a c), § 42g odst. 3 nebo 4 opakovaně prodloužit na dobu, na kterou byla uzavřena pracovní smlouva nebo dohoda o pracovní činnosti, vždy však nejdéle na dobu 2 let; v případě cizince, kterému byla vydána zaměstnanecká karta podle § 42g odst. 3, se platnost zaměstnanecké karty prodlouží na dobu odpovídající době uvedené v rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání. Žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty se podává ministerstvu. **K žádosti je cizinec povinen předložit pracovní smlouvu nebo dohodu o pracovní činnosti splňující**

podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. b) na dobu, na kterou žádá o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty“ (pozn. zvýraznění doplněno soudem).

17. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu „(ř)ízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.“
18. Podle § 82 odst. 4 správního řádu „(k) novým skutečností a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.“
19. V posuzované věci bylo zastaveno řízení ve věci žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, neboť žalobkyně nedoložila pracovní smlouvu ve lhůtě jí stanovené správním orgánem I. stupně. Žalobkyně nicméně namítala, že správní orgán I. stupně měl pracovní smlouvu již z její předchozí žádosti o zaměstnaneckou kartu a dále, že byla doložena jejím zaměstnavatelem a pracovník správního orgánu jí sdělil, že ji proto nemusí dokládat opětovně.
20. Co se týče námitky, že správní orgán I. stupně měl k dispozici pracovní smlouvu žalobkyně již z předchozího pobytového řízení, neshledal ji soud jako důvodnou. Pracovní smlouva je po cizinci žádajícím o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty explicitně vyžadována zákonem (srov. výše). Je tomu tak z důvodu prokázání, že pracovníprávní vztah dále trvá (pokud se jedná o stejného zaměstnavatele), tak z důvodu možných změn v pracovníprávním vztahu. Z pracovní smlouvy musí být zjistitelné to, zda měsíční mzda cizince nebude nižší než základní sazba měsíční minimální mzdy a že týdenní pracovní doba činí nejméně 15 hodin. Není přitom vyloučené, že po udělení zaměstnanecké karty dojde ke změně sjednané mzdy nebo pracovní doby mezi zaměstnavatelem a cizincem. Předložení platné pracovní smlouvy je tak nezbytné proto, aby mohl správní orgán rozhodnout, zda jsou splněny zákonné podmínky pro prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, které odpovídají podmínkám pro udělení zaměstnanecké karty (srov. § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců).
21. Předložení pracovní smlouvy nebo dohody o pracovní činnosti je proto zákonnou náležitostí žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. O tom byla žalobkyně náležitě poučena výzvou ze dne 29. 5. 2019, kterou si stejného dne převzala. Žalobkyně byla zároveň poučena, že pokud nebude vada její žádosti spočívající v chybějících náležitostech odstraněna ve stanovené lhůtě 30 dnů, bude řízení o její žádosti zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.
22. Tvzení, že zaměstnavatel žalobkyně namísto pracovní smlouvy s žalobkyní doložil omylem plnou moc, není ničím podložené. Ze správního spisu plyne, že 30. 5. 2019 obdržel správní orgán I. stupně zápisku obsahující plnou moc mezi zaměstnavatelem žalobkyně a paní I. F., která byla zmocněna k právnímu jednání souvisejícímu s pracovníprávními záležitostmi společnosti E. S. CZ, s.r.o. V průvodním dopise adresovaném správnímu orgánu I. stupně přitom paní F. sděluje, že zasílá kopii plné moci. O předložení pracovní smlouvy není v průvodním dopise ani zmínka. Z ničeho tak nevyplývá, že měl zaměstnavatel žalobkyně v úmyslu namísto plné moci předložit pracovní smlouvu uzavřenou s žalobkyní. Žalobkyně přitom k prokázání svého tvrzení nenavrhla provedení žádného důkazu.

23. Kromě toho, tvrzení žalobkyně, že jí bylo pracovníkem správního orgánu I. stupně sděleno, že pracovní smlouva byla doložena elektronicky, se jeví jako účelové. Ze správního spisu vyplývá, že veškeré doklady, včetně údajně omylem zaměněné plné moci, byly zaslány prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb, nebo předány správnímu orgánu I. stupně osobně. Nebyl proto žádný důvod sdělovat žalobkyni, že byla její pracovní smlouva doložena do správního spisu elektronicky, když tomu tak nebylo. Ani v tomto ohledu přitom žalobkyně nenavrhla provedení důkazů na podporu svého tvrzení, k čemuž je podle § 52 správního řádu povinna.
24. Přestože má správní orgán povinnost zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností, jak stanoví § 3 správního řádu, je třeba připomenout charakter řízení o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty jako řízení zahajovaného na žádost, kde je důkazní povinnost účastníků řízení obecně silnější než v řízení zahajovaných z moci úřední (bod 16 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2015, č. j. 8 As 41/2014 - 40). Pokud neměl správní orgán o skutkovém stavu žádné pochybnosti a žalobkyně jej nevyvrátila prokázaným tvrzením, neshledal soud v postupu správního orgánu I. stupně a žalované žádné pochybení. Tvrzení žalobkyně ostatně nenasvědčuje jediná indicie – ve správním spise se naopak nachází úřední záznam správního orgánu I. stupně ze dne 20. 9. 2019, který v návaznosti na totožné odvolací námítky skutečnost doložení pracovní smlouvy ověřil u náběřčího pracovníka a v dostupných databázích s tím, že se tvrzení žalobkyně nepodařilo prokázat.
25. Žalobkyně doložila pracovní smlouvu až společně s podaným odvoláním proti prvostupňovému rozhodnutí dne 2. 9. 2019. Zároveň doložila kopii dodatku k pracovní smlouvě ze dne 15. 5. 2019, jímž došlo od 1. 6. 2019 k navýšení její měsíční hrubé mzdy. Zmíněná kopie byla úředně ověřena dne 23. 8. 2019. Žalovaný nicméně k předložené pracovní smlouvě a jejímu dodatku nepřihlédl s ohledem na zásadu koncentrace řízení zakotvenou v § 82 odst. 4 správního řádu.
26. K aplikaci § 82 odst. 4 správního řádu se správní soudy ve své judikatuře opakovaně vyjádřily. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, č. 1856/2009 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že citované ustanovení se neuplatní na řízení o přestupku a zdůraznil, že zásada koncentrace vyjádřená v citovaném ustanovení je typická pro řízení o žádosti. Judikatura se následně vyvinula v obecný závěr, že se zásada koncentrace neuplatní v řízeních, v nichž je ukládána povinnost z moci úřední; v takových případech má totiž přednost povinnost správního orgánu podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2018, č. j. 10 Azs 349/2017 - 45, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, č. 2412/2011 Sb. NSS, ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 As 136/2012 - 23, č. 2786/2013 Sb. NSS, a ze dne 7. 11. 2012, č. j. 1 As 114/2012 - 27).
27. Je přitom nepochybné, že řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (zde zaměstnanecké karty) je řízení zahajované na žádost (srov. § 44a odst. 9 zákona o pobytu cizinců) a nikoliv z moci úřední, neboť žadateli není ukládána žádná povinnost. V takové situaci leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli tedy žalobkyni, nikoliv na správním orgánu. K uplatňování zásady koncentrace řízení přitom běžně dochází též v pobytových věcech cizinců a nepřipouštějí se zde žádné odchylky (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015 - 43, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015 - 36, bod 12, nebo ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016 - 36, bod 25).

28. Jak bylo uvedeno, žádost žalobkyně neobsahovala veškeré náležitosti. Žalobkyně byla proto výzvou správního orgánu I. stupně doručenu jí dne 29. 5. 2019 vyzvána, aby mimo jiné doložila pracovní smlouvu. Žalobkyně byla rovněž poučena o následcích neodstranění vad žádosti ve stanovené lhůtě 30 dnů, tedy o zamítnutí její žádosti. Žalobkyně doložila doklad o zajištění ubytování dne 12. 6. 2019. Ve stanovené lhůtě, tedy do 28. 6. 2019 nicméně nedoložila originál pracovní smlouvy nebo dohody o pracovní činnosti. Tu doložila až po vydání prvostupňového rozhodnutí. Z obsahu dodatku k pracovní smlouvě přitom vyplývá, že byl úředně ověřen až dne 23. 8. 2019, tedy nikoliv před datem 12. 6. 2019, kdy dle svého tvrzení měla v úmyslu doložit pracovní smlouvu na pracovišti správního orgánu I. stupně osobně. Přitom, pokud by žalobkyně chtěla doložit pracovní smlouvu, lze předpokládat, že by zároveň doložila i kopii dodatku k pracovní smlouvě ze dne 15. 5. 2019.
29. Důvody, pro které žalobkyně nedoložila požadované doklady ve stanovené lhůtě, neshledala žalovaná jako relevantní. Soud přitom jejímu závěru s ohledem na výše uvedené přisvědčil. Z ničeho nevyplývá, že pracovní smlouva nebyla doložena zaměstnavatelem žalobkyně v důsledku její záměny s plnou mocí pro paní F.. Naopak ze správního spisu vyplývá, konkrétně z průvodního dopisu, že úmyslem bylo zaslat právě tuto plnou moc. Tvrzení, že žalobkyni bylo pracovníkem správního orgánu I. stupně sděleno, že pracovní smlouva byla doložena elektronicky, není ničím podloženo a jeví se jako účelové. I kdyby došlo k pochybení ze strany zaměstnavatele, neměl pracovník důvod hovořit o tom, že byl dokument zaslán elektronicky, když tomu tak nebylo. Žalovaná proto správně aplikovala § 82 odst. 4 správního řádu a k pozdě doložené pracovní smlouvě a jejímu dodatku nepřihlédla. Žalobkyně neprokázala, že pracovní smlouvu nemohla doložit včas.
30. Stejně tak není důvodná ani námitka, dle níž správní orgány neposuzovaly přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Rozhodnutí o zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, stejně jako je potvrzující rozhodnutí odvolacího orgánu, je rozhodnutím procesním. Přiměřenost dopadu do rodinných a soukromých poměrů se tu proto neposuzuje, neboť tímto rozhodnutím je ukončeno řízení dříve, než bylo možno přistoupit k vlastnímu posouzení situace žalobkyně, a to z důvodu její pasivity, která nesplnila svoji povinnost včas doložit zákonem požadované dokumenty ke své žádosti. Uvedený právní závěr koresponduje i s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která dlouhodobě zastává názor, že v případě zastavení řízení o žádosti z procesních důvodů není dána povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 256/2017 - 57, ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017 - 28, nebo ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015 - 24).
31. Přestože výše uvedený právní názor Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 8. 2021, č. j. 10 Azs 218/2021 - 44, částečně relativizoval, učinil tak toliko s ohledem na nejlepší zájem dítěte ve světle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, neboť shledal, že v některých případech, které se dotýkají právě nezletilých dětí, je třeba zvážit dopad zastavení řízení na jejich nejlepší zájem a ochranu soukromého a rodinného života (a případně i prolomit koncentrační zásadu). Nejedná se však o situaci, která by byla relevantní pro případ žalobkyně. Žalobkyně totiž ve správním řízení nenamítala žádné konkrétní skutečnosti, pro které by zastavením řízení ve věci její žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty mohlo dojít k porušení jejího práva na soukromý a rodinný život (o dětech se nijak nezmínila). Přitom Nejvyšší správní soud sám shledal, že správní orgán bude v konkrétním případě povinen posoudit přiměřenost svého rozhodnutí, tj. zastavení řízení založeného na procesní pasivitě cizince, do soukromého a

rodinného života, jen bude-li cizinec takovou otázku v řízení myslitelně tvrdit a prokazovat. Žalobkyně nenamítala žádné konkrétní okolnosti ani v podané žalobě.

32. Co se týče namítaného porušení § 2 správního řádu, žalobkyně k tomu neuvedla žádné konkrétní tvrzení. Uvedené námitky jsou pouze obecného rázu bez vazby na konkrétní okolnosti posuzovaného případu. Žalobkyně je přitom v rámci formulace žalobních bodů povinna vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči ní dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným. Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobkyni u soudu dostane. Není přípustné, aby soud za žalobkyni spekulativně domýšlel argumenty nebo vyhledával skutečnosti, které žalobu podporují. Soud tak mohl námitky žalobkyně posuzovat pouze v obecné rovině, přičemž je neshledal důvodnými, jelikož pochybení žalované spočívající v porušení § 2 správního řádu (jeho jednotlivých odstavců) neshledal. V podrobnostech pak odkazuje na vše výše uvedené.
33. Lze tedy shrnout, že postup správního orgánu prvního stupně, který usnesením řízení o žádosti žalobkyně zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, byl podle přesvědčení soudu zcela v souladu s aplikovanou právní úpravou, neboť předmětnou žádost nebylo možné vzhledem k nepředložení zákonem požadovaných dokladů věcně projednat. Ani žalovaná pak dle stanoviska soudu nijak nepochybila, pokud napadeným rozhodnutím aprobovala postup správního orgánu I. stupně, tj. zastavení řízení o předmětné žádosti.

VI. Závěr a náklady řízení

34. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. září 2021

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu